

Twee foto's uit het militaire leven: LINKS: een officieren-huwelijk in ons land; RECHTS: Fransche matrozen met gasmaskers. De tegenstelling is scherp genoeg: we hoeven er weinig van te zeggen. Het plezier dat men aan mooie uniformen hebben kan, vergaaf den mensch als hij aan de verschrikkingen van den oorlog denkt.

De Zachtmoedigen door N. van Sillevoldt-Haasse

„GA nu hier zitten, met uw rug naar 't raam, dan hebt u geen last van de zon.”

Greta, aardig jong ding van zeventien, schuift gedienschtig den stoel van tante Anna om, en wil haar met zachten drang doen plaats nemen.

„Maar dan kan ik niet naar buiten zien!”
Het klinkt wat bits van de strakke, bleeke lippen der tachtig-jarige, en nukkig trekt zij haar schouder weg van onder Greta's leidende hand.

„Maar tante, u weet dat u niet in het felle licht kunt kijken!” protesteert Greta, die van Moeder, licht ongesteld te bed gebleven, de taak heeft overgenomen om tante Anna bezig te houden en te verzorgen op haar „vasten Donderdag”, wanneer tante altijd bij Greta's ouders komt doorbrengen en waarvan zij alleen om de meest dringende redenen afstand zou willen doen.

„Dan kan je toch de gordijnen dichtschuiven?” bitst tante terug.

Greta trekt de wenkbrauwen even op. Wat is dat nu voor een redeneering! Met het gezicht naar 't venster om te kunnen uitkijken, en de gordijnen toe voor 't licht!

„Zooals u wilt, tante; gaat u dan maar op uw gewone plaatsje zitten, dan trek ik aan dezen kant het gordijn dicht. 't Is jammer dat we 't heerlijke zonnetje buitensluiten, ik dacht dat u er blij om zou zijn dat het nu, in Februari, zulk heerlijk weer is.”

„Nog wat meer zóó!” wijst tante Anna, „je ziet toch zelf wel dat dat niet helpt!”

Zuchtend schuift Greta beide gordijnen voor het rechtterraam toe, en sluit de vroolijke tintelende zon buiten.

„Daár is nog een kier open!” constateert tante, en geduldig schuift en trekt Greta zoo lang tot de balletjesfranje over elkaar sluit, en de grootste helft van het vertrek in half duister is gehuld.

„Dadelijk komt de zon toch weer door 't andere raam”, broemt het oudje nog na.

Greta zwijgt, en maakt voor tante een kopje koffie klaar. Ze heeft Moeder beloofd geduld te hebben met de bejaarde vrouw.

tante van Vader, en buiten hem zonder verwanten. Maar moeilijk is het, want om het minste zou je kwestie met haar krijgen.

„Hier tante, een lekker kopje koffie, gloeiend heet, zooals u 't graag heeft!”

Greta plaatst het kopje op den tafelhoek, binnen het bereik van tante's hand en keert zich naar het buffet, om de Haagsche beschuitjes te krijgen.

„Ja, zóó kan ik er niet bij!” schampert het oudje.

„Wacht, dan schuif ik de heele tafel wel een beetje dichterbij. Góéd zoo?”

„Goed voor je Moeder's kleed!” is tante's antwoord.

Greta's gezicht wordt wat strak, en de gedachte slijst even door haar hoofd: „Hoe moet dat gaan, den héélen dag!” Maar neen, ze zal zich door tante Anna niet uit haar humeur laten brengen! 't Is een oud mensch, en daarvan moet je veel door de vingers zien! Hoe houdt Moeder het uit, die heeft dit pretje iedere week, en zij gaat op Donderdag altijd naar Go, haar eigen gezellige vriendin, om

samen kniples te krijgen en wat naaiwerk te doen. Dat heeft ze vandaag moeten afzeggen, om Moeder en tante. Ja, voor Moeder natuurlijk gráág, maar voor dat oudje!

„Tante”, (Greta probeert haar stem vriendelijk te doen klinken) „u vergeet heelemaal te drinken! Uw lekkere kopje koffie wordt koud!”

„'t Was al halfkoud toen ik het kreeg!”

„Hè, hoe kan u dat nu zeggen. De melk kóókte! Maar geeft u 't maar hier, dan zal ik dit weggooien en een ander inschenken. Maar dan ook direct uitdrinken!”

Greta vindt het zonde van de koffie, die moet nu door den gootsteen, maar ze heeft zich voorgenomen, tante zál het hebben zooals bij Moeder.

En als aan de koffietafel de ham te vet is, en de koek te droog, en de gemalen muisjes niet fijn genoeg, en de bananen „eten voor kleine kinderen”, dan stuurt Greta gauw naar de overzijde om een paar appelbollen, de banketbakker heeft ze in de etalage, ziet ze, en dan moet tante's appelbol eerst in den gasoven gewarmd worden, want hij is, volgens tante, „als ijs”, en dan is het kwart over twee voor de koffietafel afgelopen is.

Het oudje zit weer bij den haard, lekker

Een aardig hoekje van een der Londensche lunch-restaurants, vanwaar men een mooi gezicht heeft op het vertier op en bij de Theems.